

Bog

Det er din egen skyld – hvis du ikke læser denne bog

6 stjerner

1. december 2017, kl. 0:00
Steen Skovsgaard

Nyoversættelse af Jobs Bog til nudansk er gribende, kraftfuld og overbevisende. Samlet set er det en ualmindeligt vellykket udgivelse

”For selv om man aldrig har været helt derude (som Job, red.), så er der noget befriende jordnært over den vished og det håb, som lader sig ane og vokse frem, også hos en syg mand på en askebunke.”

Med disse ord af teologen Leif Andersen slutter bogen ”Det er din egen skyld. Jobs Bog – nudansk og fortolket”. Bogen indeholder udover en ny, nudansk oversættelse af bogen fra Det Gamle Testamente nogle tankevækkende refleksioner i form af tre fortolkende essays over temaerne i Jobs Bog, hvor Leif Andersens altså er det ene. De andre er skrevet af filosofen Anders Fogh Jensen og psykologen Elli Kappelgaard.

Samlet set er det en ualmindeligt vellykket udgivelse, for selvom teksten i sig selv står stærkt og vedkommende, så er det en rigtig god idé at lade Jobs Bog få følgeskab af disse velskrevne og veloplagte essays. Hver fra sin vinkel leverer de nogle spændende fortolkninger, som er med til at perspektivere og åbne for nogle af de store og vanskelige spørgsmål, som Jobs Bog stiller. Forfatterne er vidende og tro overfor opgaven, og man mærker, at læsningen af Jobs Bog har berørt dem.

For man bliver mærket af Jobs Bog. Dens historie er kernestof i Bibelen; om lidelse, retfærdighed og skyld. Vi hører Job diskutere med sine venner om, hvem der er skyld i de ulykker, som vælter ned over ham. Vennerne er først tavse i syv dage og syv nætter, men

så kan de ikke tie stille længere. Nu kommer de med deres fromme ord og velmente formaninger. Det, som skulle være trøstende ord, er som pile i Jobs forpinte hjerte, for de mener, at han må være skyldig. Som de siger til den lidende Job i askebunken: ”Tænk efter! Er et uskyldigt menneske nogensinde gået til grunde? Har man da hørt, at de, der gør det rigtige, bliver tilintetgjort?”.

Stik imod vennernes belæring og ”fromme” ord holder Job stædigt fast i, at han er uskyldig i alle de lidelser, som har ramt ham. Han gider ikke høre på deres tomme ord, og anklager nu i stedet Gud og går i rette med den almægtige selv. Uden at lægge fingrene imellem og med saft og kraft. Til slut træder Gud frem og taler til Job. Og Job finder fred midt i askedyngen.

Der er næppe nogen, selv ikke den mest hårdkogte ateist og gudsfornægter, som ikke vil blive berørt af læsningen af denne nye oversættelse af Jobs Bog, samt af de medfølgende essays. Der sker noget, når man læser Jobs Bog, og der sker i særlig grad noget, når man læser den i denne nudanske udgave. For hold da op, hvor er den flot! For den, som har læst Jobs Bog mange gange, dukker der hele tiden nye og overraskende formuleringer frem. Man studser over en bestemt formulering, undrer sig og spørger: Står der virkelig det? Og gang på gang må man konstatere, at det gør der faktisk ikke. Og så alligevel! For det er jo i grunden det, som menes.

At læse denne udgave er en gave og en oplevelse af de helt store. Det er som at drikke frisk kildevand. Man får hele tiden lyst til at standse op og smage på ordene. Som når Job spørger: ”Hvorfor skal man leve, når man har mistet lysten?”. Ordene er som taget ud af debatten om aktiv dødshjælp. Men står der virkelig det? Nej – og så jo. Det er en fortolkning af det, som i den autoriserede oversættelse gengives med: ”Hvorfor giver han liv til de fortvivlede?”.

Eller når Job anklager sine venner og siger: ”I ville mishandle et forældreløst barn, I ville sælge jeres egen bedstemor.” De ord er en oversættelse af: ”I kaster lod om faderløse børn! I købslår om jeres venner.”

Sine tidligere venner og bekendte beskriver Job med disse ord: ”Men nu griner de hånligt af mig, møgunger, hvis fædre ikke var gode nok til, at jeg ville lade dem passe mine hunde. Hvad skulle jeg have brugt dem til? De var nogle ubrugelige skrog...”. En unægteligt noget skarpere tone end den autoriserede oversættelse: ”Hvad skal jeg med deres styrke, når deres livskraft går tabt?”.

Men der er også formuleringer, som undrer og skurrer lidt i ørerne: ”Gudssønnerne” kaldes for ”Guds hoffolk” – og satan kaldes for ”Anklageren”. I den autoriserede oversættelse hedder det i åbningsscenen (kap. 2): ”En dag kom gudssønnerne og trådte frem for Herren; blandt dem kom også Satan og trådte frem for Herren.”

Det lyder i denne nudanske oversættelse: ”En dag skulle alle Guds hoffolk igen mødes hos ham. Anklageren var der også.”

Men hvem er nu denne anklager? Satan kender vi, men ”Anklageren”?

Det skal dog ikke rokke ved denne anmelders udelte begejstring over en bog, som alt i alt er gribende, kraftfuld og overbevisende.

Hvis ikke den skulle kunne vække en slumrende kristenhed, kradse i en overfladisk ateisme, udstille en meningsløs fromhed og give lyst og mod til at åbne det betrængte og smertefyldte hjerte for Gud, så er der da vist ikke noget, der kan.

Kommentarer

Andre læser lige nu

Spørg om livet 01.12.2017 00:00

Hvorfor bliver ægtefæller behandlet værst?